

Водитељ: Браћо и сестре, грађани Чачка, поздрављам вас. Вечерас ћемо одржати промоцију нове књиге проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране у хашком процесу против Слободана Милошевића“. Шта да кажемо, свесни смо сви зла које се наднело над овом земљом, над Србијом. Из тога морамо изаћи уздигнута чела и као победници. Све вас поздрављам испред општинског одбора Српске радикалне странке у Чачку, који је организатор ове промоције, а посебно госте који су нам дошли и који ће вам вечерас представити ову књигу. Госпођа Вјерица Радета, народни посланик и члан Централне отаџбинске управе; генерал Божидар Делић; Момир Марковић, потпредседник Извршног одбора Српске радикалне странке; Бранислав Јанковић, народни посланик; Драган Жикић, народни посланик, Рашко Марковић, члан општинског одбора Српске радикалне странке и историчар, наш Чачанин, Горан Давидовић.

Рашко Марковић: Нас Србе је учитељица живота често подучавала – народ који не зна своју историју, мораће да је понавља и ето нас, понављача, у новом крвавом поглављу балканске историје, пуно нових крстача на војничким гробљима Крајине, Српске, Косова и Метохије. Тешка је наша историјска драма, у којој један крвави чин у недоглед бива замењен другим, још крвавијим. У свему оскудевамо, у историји смо богати. Да будемо Срби, то је само нама запало, други се за то нису отимали, а и од наше браће ко је могао на историјској кривини да побегне, побегао је у муслимане, Хрвате, Македонце, бошњаке и Црногорце, а нама, са нејасном будућношћу, сумњивом садашњошћу и неразјашњеном прошлосту остаје да понављамо ону Пашићеву „Нема нам спаса, а пропасти нећемо“, у којој нема логике, осим логике нашег опстанка и трајања.

Овај свет не припада само нама, позајмили смо га од предака, дугујемо га потомцима, па и ако смо наследили срушену кућу, поправљали и градили да бисмо и потомцима оставили срушену, то није само од нас зависило, али наш, и само наш, грех биће ако им у наслеђе не оставимо истину, ко им је и зашто наслеђену кућу рушио и ко нам је и са чим помагао да је поправљамо. Тако је мало светла на мрачном хоризонту пред нама, и само светионици прошлости, ако умемо по њима да се оријентишемо, помоћи ће нам да не залутамо, јер мрачно је, баш је мрачно данас на мртвој стражи памети људске.

Књига проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ је нови светионик који даје нама и будућим нараштајима магични сјај истине, истине о ужасним ратним догађајима крајем прошлог века, о њиховим историјско-интересним узроцима, учешћу „демократског“ света, прљавај медијској пропаганди читаве мрачне стране човечанства усмереној ка једном циљу – геноциду над српским народом и отимању његових територија. Сваки Србин који буде читао ову књигу, па чак и онај који је подлегао непријатељској пропаганди, биће поносан што чврста и веродостојна аргументација, коју је у Хагу маестрално презентовао др Шешељ, објављује и свету и нама да нисмо обрुकали претке и да ћемо наћи снаге да не разочарамо потомке у будућим изазовима. Ми Срби смо у праву и то ћемо храбро и поносно, као наш војвода, рећи сваком, ма како он силан био. О историјском значају књиге говориће историчар и публициста, наш суграђанин Горан Давидовић.

Горан Давидовић: Даме и господо, помаже Бог. Књига која се вечерас промовише је сведочанство једног времена о простору који је неко одредио да пострада, за пример свакоме ко помисли да има право на сопствену истину. Српском народу је одузето право на жртву и онда није ни чудо што смо од тзв. демократских земаља окарактерисани као злочинци, сатанизовани и проглашени агресорима на сопствену земљу и огњиште. Лицемерје тзв. демократског света нема краја. Створили су Хашки трибунал, који се може упоредити са инквизицијом. Унапред се зна како ће се завршити ова судска фарса. Најпре је донета пресуда, потом је основан трибунал и подигнуте оптужнице. Кривац је одређен – српски народ. Западне демократе и њихови штићеници служе се нацистичким и стаљинистичким мерилима, да кривична дела једног малог броја починилаца приписују целом српском народу. У Хагу се не суди појединцима из српске нације, суди се читавом српском народу и српској историји. Велики број оптужница почиње са освртом на српску историју 19. и 20. века. Полазе од „Начертанија“ Илије Гарашанина, али се осврћу и на Аписа, организацију „Црна рука“ и коначно стижу до Меморандума

Српске академије наука. Циљ Трибунала је да компромитује и оспори смисао ослободилачке тежње српског народа током претходних векова, свдећи национално ослободилачки покрет српског народа за ослобођење и уједињење под тзв. тезу „великосрпског хегемонизма и Велике Србије“. Исте флоскуле и етикете давала је и комунистичка интернационала „Коминтерна“ од 1919. године, до краја осамдесетих година 20. века.

Овдашња историографија, заносећи се идејама братства и јединства, националног помирења, вештачких равнотежа и симетрија, заборава злочина и потискивања у заборав усташког геноцида над српским народом, осудила је читав српски национални покрет током 19. и почетком 20. века, такође на основу стереотипа о тзв. великосрпском хегемонизму и Великој Србији. За Хашки трибунал Срби су криви за сва европска зла, за разбијање Југославије, а они други су се наводно невино бранили као жртве великосрпског хегемонизма. Најупечатљивија је изјава Била Клинтона да су Срби криви за почетак Првог и Другог светског рата. При том је заборављено шта је једна мала Србија жртвовала за те своје тзв. савезнике и на чијој је страни била, а поготово где је и на којој страни била геноцидна усташко фашистичка Хрватска. Српске жртве, српска истина и српска историја не уклапају се у хашку правду. Оправдава се геноцид који је спровођен у континуитету над српским народом у 20. веку. На оваквим обманама су засноване скоро све хашке оптужнице. Пресудама суда српском политичком вођству деведесетих година, целокупан народ ће бити колективно осуђен. Кривица је већ изречена, а казна се спроводи над Србијом и српским народом, пре него над конкретним политичким режимом, јер је српски народ био предмет међународне сатанизације, политичког изоловања, економског санкционисања, што значи да је био изабран и примењен модел колективне кривице.

Питање Хашког трибунала није само питање политике, већ и борбе српског народа против окупације. Србија је већ окупирана, хтели ми то да признамо или не, укидањем Републике Српске, одвајањем Косова и Метохије, одвајањем и расрбљавањем Црне Горе, разарањем војске, све учесталијим нападима на Српску православну цркву преко разних невладиних организација, проблематизовањем Војводине, Рашке области. Све су то елементи окупационог мозаика и притиска на српски народ. Све то, наравно, раде под изговором да су нам добронамерни пријатељи, који ће нас увести у демократију, као да је Србија од јуче, да нема демократске традиције и корене. Средство притиска за улазак у тај тзв. демократски свет је сарадња са Хашким трибуналом. Та предусловна сарадња са Хагом има двоструки циљ. Први: правно доказати кривицу Србије и њеног естаблишмента за разбијање СФРЈ, агресију, грађански рат, гажење људских права и тако правно оправдати САД и њене савезнике за све преступе које су на том плану сами починили у односу на међународно право, Повељу УН и нелегалну оружану агресију на СРЈ. Хаг је њихова творевина, и овде се ради о тзв. брисању трагова сопственог злочина.

Други циљ њиховог инсистирања на сарадњи са Хагом је даље подређивање, сузбијање сваке независности и сваке мисли о отпору. Ово је очигледно у Републици Српској, где је наводно несарадња са Хагом изговор за постепено укидање аутономије ентитета, који је иначе загарантован Дејтоном. Али, протектората нема без његових зависника и послушника, а њих је у Србији на власти и при власти много. Нарочито су активне тзв. невладине организације, које нису невладине, нити су самосталне, нити се баве људским правима, већ су плаћене од САД и њихових савезника. Њихов рад и потказивања подсећају нас на оно време партијских комисија које су одлучивале о политички неподобним, али ни то није случајно, јер су то аутентична деца комунизма.

Нажалост, данас је међу Србима и дело жртве превазиђена категорија, о којој се говори са подсмехом. Нити отаџбина, нити вера, нити нација, па чак ни породица више нису довољан разлог за и најмању жртву. Само усамљени појединци дају светао пример како се брани отаџбина.

Одбрана и сведочење др Војислава Шешеља у Хагу, које је преточено у књигу, која се вечерас промовише разоткрива многе чињенице, пре свега из наше далеке, али и ближе историје. У сведочењу, др Војислав Шешељ је показао изванредно знање и разумевање историје, односно историјских и

геополитичких и верских корена. Истовремено, ова књига даје аргументовану генезу рата на простору бивше СФРЈ, као и узроке њеног распада. Хашком трибуналу је предочио шта је то Србија и које су то српске земље и о историјском праву Срба да живи на оним просторима на којима живи вековима. Лично на мене, као историчара, посебан утисак је оставио верско-националном категоризацијом Срба: Срба православаца, католика и муслимана. Сваки помен тако нечега у делу данашње српске историографије изазива подсмех и повику да је то великосрпски хегемонизам, и поред документованих чињеница. Ту галаму дижу углавном представници комунистичке владавине и политичари са комунистичким педигреом, чувари и браниоци комунистичког братства и јединства, антinationалног усмерења, данас пресвучени у тзв. демократске партије или блокове и бројне невладине организације.

Термин великосрпски хегемонизам створили су Ватикан и Хабзбуршка монархија, а временом су га експлоатисали Коминтерна и нарочито Комунистичка партија Југославије. Управо ови последњи, комунисти, српски изроди су расрбили Србе – католике и муслимане, стварајући бројне вештачке нације, попут муслимана, данас бошњака, Македонаца и данас ових несрећних Монтенегрина – Црногораца. Истина је моћна и тешка, па ће тзв. демократе са Запада и ови наши бивши Титови пионери одлагати сусрет са њом док год им то буде одговарало.

Хашки трибунал данас исписује лажну српску историју, пре свега уз обилату помоћ бројних наших несрећника из тзв. демократског блока невладиних организација, олушујући се о народно памћење, културу, духовност српског народа. Систем вредности таквих људи и организација је безбожнички поглед на свет, наслеђен из комунистичког васпитног програма, индивидуалистичког, материјалистичког и идолопоклоничког односа према Западу, све до мере самопоништења духовног и националног лика. Стид од националног својствен је само обезглављеним појединцима који лако повлаче знаке једнакости између комунистичког и грађанског. Комунисти и неокомунисти, камуфлирани у демократе и неке невладине организације, постали су караказан српске душе. Књига др Војислава Шешеља, која је у каталогизацији Народне библиотеке Србије заведена као историјска грађа, једног дана ће бити важан извор за историјске анализе догађаја и личности. Она на документован начин интернационализује истину српског народа. Коначан исход наше кризе зависи искључиво од нас Срба. За нас неће нико урадити оно што сами морамо да урадимо. Пре свега, треба да се ослободимо комунистичке прошлости и наслеђа, да се саберемо и организујемо. Ово је питање изнад партије и политике. Наш одговор треба да буде понос због тога што смо Срби и презир према свима онима који хоће да нас унизе или на било који други начин приволе да будемо флексибилни када је у питању наш индентитет и интерес српског народа. Хвала.

Водитељ: Велика имена светске и домаће правне науке су утемељено доказала да је Хашки трибунал обична правна фарса и привид суда, али у медијском пропагандном рату, који се против српског народа и даље води, јавности се продаје магла да је Хашки трибунал прави суд, зато је битно што се појавио неко способан да их раскринка на најнепосреднији начин. Наравно да је тај задатак прихватио др Војислав Шешељ. Храброст његовог добровољног одласка у Хаг има онај митски значај чина када се устаник предаје окупатору да због њега не би страдао цео народ. Храбру непокорност којом Војислав Шешељ не признаје тај назови-суд, грубост у опхођењу са представницима Тужилаштва је онај модел понашања хајдука, када би се нашли у рукама освајачких најамника, често уз шаљив тон у опхођењу са судијама, што говори о ведрини и снази духа човека свесног ситуације у којој се налази и коју је прихватио иако изгледа да му је наметнута. То је став човека, људине, који је решен да својим примером, својом жртвом разори лажну фасаду Хашког трибунала и докаже да то није прави суд, већ само део НАТО пропагандног полицијског апарата, део сценарија окупације српског народа као најнепокорнијег чиниоца на Балкану. Др Шешељ је прави српски традиционалиста, војвода који своју судбину изједначава са судбином народа и према свом витешком кодексу, бранећи се, брани своје племе. Шешељ се Хашког трибунала не боји, он је убеђен да ће и везаних руку победити.

Драган Жикић: Пре него што кажем нешто о самој књизи, желео бих да вас поздравим у своје име, и у име свих грађана Крагујевца.

Својим одласком у Хаг Војислав Шешељ је свима ставио до знања да му је намера да победи ту политичку институцију. Мало ко је поверовао да се Хашки трибунал може победити и да то може учинити појединац. Својим сведочењем у процесу одбране Слободана Милошевића Војислав Шешељ је у потпуности оборио све оптужнице које је Хашки трибунал подигао против представника српског народа. Пре свега, Војислав Шешељ је до краја разбио концепт удруженог злочиначког подухвата. Његово сведочење је аутентични приказ дешавања на просторима бивше Југославије и то његово казивање сигурно ће ући у историју.

Аргументи које је др Војислав Шешељ изнео током свог сведочења биће смернице за писање историје, онакве каква је заиста била. Још током процеса Слободану Милошевићу у Трибуналу су постали свесни да им концепт да Србију и српски народ осуде за све што се дешавало на простору бивше СФРЈ полако пропада. Слободану Милошевићу је управо недостајао Војислав Шешељ као сведок, јер је било неопходно сва дешавања још из Брозове Југославије повезати са свиме што се касније дешавало у бившој Југославији. Такво логично повезивање историјских и политичких чињеница везаних за ове просторе темељно је могао да направи једино Војислав Шешељ. Успео је да самеље бесмислену оптужницу против Слободана Милошевића, али и да избежуми тужиоца Џефрија Најса. Идеју о Великој Србији представио је искључиво као идеју Српске радикалне странке, јер да нема те идеје, не би било ни Српске радикалне странке. Одлучно је током сведочења бранио политику Српске радикалне странке, која још од свог оснивања има изузетно наглашен патриотски предзнак, јасну националну и економску политику. Једино се ми боримо за Велику Србију и то ћемо чинити до краја живота.

Наш председник је фантастично објаснио шта се подразумева под појмом Велика Србија, а то је да ми хоћемо јединствену српску државу која обухвата српске земље, у којој ће живети сви Срби, без обзира да ли су православни, католици или муслимани. То је смисао наше политике и наше идеје, без које би се изгубио смисао постојања Српске радикалне странке.

Веома је битно то што је идеју Велике Србије Војислав Шешељ преузео на себе и тиме практично урушио оптужницу против Слободана Милошевића. Тај чин је више него државни, јер је добро познато да се осудом Слободана Милошевића жели осудити целокупни српски народ. Својим сведочењем наш председник је најавио и каква ће његова одбрана бити. Његова одбрана ће бити заправо излагање неоспорних чињеница, што је и разлог што суђење још увек не почиње, нити има наговештаја када ће се то десити.

Други веома важан разлог, због кога треба држати Војислава Шешеља што даље од Србије је отпочињање преговара о будућем статусу Косова, па и Метохије. Својим присуством и ауторитетом он би сигурно умногоме утицао на то како ће се тај процес одвијати.

Морамо се сложити са чињеницом да је Војислав Шешељ победио Трибунал и пре него што му је суђење почело. Сви знамо да је он тамо отишао да победи, али нико од нас није веровао да ће му то успети и пре почетка суђења. Е, видите њему, као човеку посебног кова, и то је успело. Он је кроз своје сведочење у Трибуналу показао да је хашким процесима место у историји. Сви ти процеси се не памте по судијама и тужиоцима, већ по великанима који су у тим процесима окривљени. Наш председник је несумњиво већ одавно великан, а када му почне суђење убеђени смо да ће остварити потпуну победу. Свима вама препоручујем да прочитате ову књигу, јер је она непроцењиви историјски документ.

Водитељ: Доктор Шешељ је убедљивим сведочењем у Хашком трибуналу натерао Тужилаштво и Суд, иначе глуве за српске аргументе, да саслушају истину о етничком чишћењу на Косову и Метохији; упознао је и њих и свет са чињеницом да је српски живаљ у континуитету злостављан и протериван са своје вековне свете територије, нарочито за време и после Другог светског рата. Италијански и бугарски

окупатори су силом исељавали Србе са Косова, а после рата им је Брозев режим забранио повратак. Охрабрени политиком лажног братства и јединства, Шиптари су наставили насилно етничко чишћење Срба, увек уз помоћ неког спонзора, да би до кулминације њиховог зверског дивљаштва дошло управо са доласком НАТО трупа на Косово 1999. године, и то траје и данас.

После сведочења др Шешеља, јасно је да са Косова нису очишћени Шиптари, којих је сада тамо преко деведесет одсто, него су Срби убијани и протеривани од стране шиптарских и НАТО терориста. На Косову су Срби увек били жртве, никада злочинци. Зато се нашим непријатељима и жури са преговорима око статуса Косова, јер моћно оружје војводе Шешеља – истина, полако али сигурно продире у свест човечанства и спречиће их да остваре свој злочиначки циљ о независном Косову. Следећи ће говорити народни посланик и потпредседник Извршног одбора Српске радикалне странке Момир Марковић.

Момир Марковић: Ја ћу вам, даме и господо, браћо и сестре, вечерас на промоцији књиге „Сведок одбране у хашком процесу против Слободана Милошевића“, иначе једанаесте књиге коју је председник Српске радикалне странке проф. др Војислав Шешељ написао у Хагу, говорити о једној категорији коју барем три пута дневно сви поменемо, али питање је колико је у целости схватамо и разумемо. Говорићу вам о слободи. Постоји само једна врста слободе, слобода која је тотална, апсолутна и недељива. Постоји велики број људи који слободом сматрају само њену материјалну страну. Поред тог облика, постоји и она друга, о којој ћемо мало касније. Овим првима, и када уклоните све границе, све баријере, и када им препустите све материјалне вредности, они сматрају да су слободни, и не схватају колико су неслободни. Постоји она духовна слобода, која подразумева тоталну слободу. Мали број људи ту слободу и разуме, и схвата, и има. У великим нацијама, једном у сто година роде се људи који израсту у интелектуалне, моралне, политичке громаде. Мале нације имају срећу и када им се у три стотине година појави један такав човек. Српска нација има срећу да је имала великане у 19. и у 20. веку, светла имена забележена златним словима у светској књизи, попут Тесле, Пупина, Пашића и на крају, попут др Војислава Шешеља.

Доктору Војиславу Шешељу могу одузети слободу, али он је слободан. Можете га везати, можете га заробити али он је слободан, слободан је био и у зеничком казамату, слободан је био и када је неколико пута хапшен у Београду, слободан је и данас, духовно слободан. Човек који има високе критеријуме, високе моралне вредности, човек који испред свих вредности ставља слободу, право на љубав према отаџбини, право на патриотизам – само је такав човек слободан. Управо такав човек је и могао на сведочењу, а верујем да сте сви пратили сведочење у процесу Слободану Милошевићу, да изговори све оне, по Хашки трибунал, по Тужилаштво тешке речи, и то да их онако храбро и достојанствено изговори.

Ја ћу вас подсетити на 1992.-'93. годину кад је почињало да се говори о стварању Хашког трибунала и када су неки већ говорили др Војиславу Шешељу да ће се можда и он једног дана појавити на списку оптужених. Он је тада говорио – једва чекам да се тај суд формира и да ме позову и да одем тамо, јер тај белосветски циркус без мене да прође не може. Сећамо се сви 12. фебруара 2003. године, а ево сада, 24. фебруара су пуне три године од када је затворен, а добровољно се предао. Дванаестог фебруара му је отпечаћена оптужница, и то оптужница која је писана у Београду, оптужница коју су писали челници оне досманлијске булументе, која је завладала Србијом, оптужница коју је Карла дел Понте потписала и вратила назад у Београд. Тада су покушали на све могуће начине да припреме отмицу др Војислава Шешеља и да га отпреме у Хаг, и онда би било – па он је говорио да је хтео да оде, па је сасвим свеједно. Није свеједно. Доктор Војислав Шешељ им је јасно и недвосмислено на конференцији за новинаре рекао – 24. фебруара идем у Хаг, 22. фебруара имамо конгрес странке, 23. фебруара митинг испраћаја и 24. фебруара ујутру авионом у пет и нешто полећем за Амстердам и онда за Хаг.

Ви се вероватно сећате тог нашег митинга и сетићете се шта је нама др Војислав Шешељ обећао, нама српским радикалима и целој Србији – идем да разбуцам Хашки трибунал. Ми смо њему на конгресу,

два дана пре тога обећали да ћемо учинити све да са српске грбаче скинемо ову булументу. Нажалост, нисмо још до краја успели, али добар део тог зла смо са српске грбаче скинули.

Код сведочења Слободану Милошевићу, др Војислав Шешељ је показао сву своју интелектуалну и моралну величину и разбио је оптужницу, не само против Слободана Милошевића, него и све оптужнице против Срба које су подигнуте у Хашком трибуналу, јер све оптужнице се темеље на три основна стуба, на три основна постулата: удружени злочиначки подухват, Велика Србија и геноцид. Научно је доказао да геноцида у овом грађанском рату који се надвио над бившом СФРЈ, није било. Било је злочина, крвавих, тешких злочина, али геноцида није било, тако да је тај аргумент за све будуће оптужнице и за све будуће пресуде морао да отпадне.

Други стуб због кога су оптужили Слободана Милошевића је Велика Србија. Сведочећи на суђењу Слободану Милошевићу проф. др Војислав Шешељ је јасно и недвосмислено рекао и оном Најсу и судијама и целокупном Хашком трибуналу – Велика Србија је мој пројекат и ја се ње никада нећу одрећи, па макар морао свој живот завршити овде у Хагу. Наравно, и тај стуб оптужби против Србије је пао. И трећи, најсмешнији, јер сви који се помало разумеју у право, врло добро знају да је немогуће утврдити некакав удружени злочиначки подухват – удружио се неко из Чачка са неким из Требиња и са неким из Врања, никад се видели нису, никад се нису срели, ниједан од њих не зна да она друга двојица постоје и удружили се у заједнички злочиначки подухват. Наравно, аргументовано, научно, правно, у парампарчад је и тај стуб оптужнице проф. др Војислав Шешељ разбио и не само научно, него и храбро, како само он то уме.

Хашки трибунал ће много проблема имати да приведе крају било који од процеса који је сад у току и од будућих процеса. Хашки трибунал ће схватити тек када почне суђење проф. др Војиславу Шешељу са ким има посла, јер проф. др Војислав Шешељ и међународно јавно и међународно кривично право има у малом прсту. После завршеног сведочења, проф. др Војислав Шешељ је сву документацију око сведочења припремио, спаковао и ми из његове Српске радикалне странке смо и ту књигу објавили. Ја ћу на крају, препоручујући вам топло да ову књигу прочитате и да је оставите потомцима, јер ово је незаобилазан део српске историје, да прочитам само једну реченицу из предговора ове књиге: „На крају, или на почетку из смисла вечности долазе и у вечност одлазе само они који се изборе за право на истину, а ми остали, о нама ће се говорити само да смо живели у време проф. др Војислава Шешеља“. Живео др Војислав Шешељ!

Водитељ: Шешељев храбри наступ представља онај сјајни спој српског хајдука и српског високог интелектуалца, врлину коју не поседују многи наши квази-интелектуалци, чија ће имена бити жигосана у историји срама и бешчашћа, они који су и писали хашку оптужницу против њега. Својим сведочењем др Шешељ је остварио неке важне циљеве – изложио је убедљиво и аргументовано генезу сукоба на простору бивше Југославије, као и праве узроке њеног распада. Осветлио је у тим процесима улогу Америке и Европске заједнице које су се приликом разбијања Југославије понашале као Титов тестаментарни извршилац. Затим, доказао је да је Велика Србија историјски утемељен пројекат, који нипошто није сличан пројектима Велике Хрватске и Велике Албаније, који претпостављају освајање и отимање туђих територија. Велика Србија је идеал националног ослобођења и уједињења свих српских земаља од Карловца до Ђевђелије, идеал за који се Срби боре, гину и подносе неизмерна страдања од 1804. године, па све до данас. То је синтагма која сугерише право да у једној држави живе Срби православци, Срби католици, Срби муслимани и Срби атеисти.

Доктор Шешељ је вратио самопоуздање свом српском народу, окупираном, опљачканом, ојађеном и пониженом, издатом од стране сопствене псеудо-елите која лакејски извршава налоге из Вашингтона, Брисела и Хага. Разбио је ту психомоторну машину чији је циљ да нам усади колективно осећање кривице и изазове самооптуживање, самодемонизацију и на крају самоуништење у братоубилачком рату, незнању и очајању и моралном слому.

Својом тврдњом да је пројекат Велике Србије творевина Српске радикалне странке, а не државног врха, др Шешељ је избио главни аргумент из руку Џефрија Најса и довео га у неприлику пред судијама Хашког трибунала. Др Шешељ својим непријатељима јасно и отворено ставља до знања да представљају скуп светског олоша, плаћеног да суди српској историји и српској националној идеји. Хашки трибунал ће зато бити забележен као један од најнечаснијих судова у историји. Молим да се обрати прави учесник и сведок ратних дешавања на Косову 1999. године, генерал Божидар Делић.

Божидар Делић: Драги моји Чачани, дозволите да вас поздравим. Чини ми посебно задовољство што сам вечерас овде са вама. Ја ћу о овој књизи говорити као сведок одбране Слободана Милошевића, односно говорићу као један сведок одбране о другом сведоку одбране. Ја сам непосредно пре него што је господин Војислав Шешељ почео да сведочи, завршио свој први део сведочења, који је трајао више дана. Уствари, тај мој боравак је трајао негде око 44 дана. Знајући колико тај Хашки трибунал није баш био задовољан тим мојим сведочењем и колико има пара и могућности да у тој летњој паузи покуша да дискредитује и мене лично и моје сведочење, прижељкивао сам да се пре мог другог појављивања пред тим судом појави др Војислав Шешељ, знајући какав је, која је то снага, која је то интелигенција. Очекивао сам, и то се тако на крају потврдило, да ће мени после његовог сведочења бити много лакше да тих неколико дана у суду проведем, приликом тог мог другог појављивања. То је свакако једно велико искуство. У самом притвору боравио сам пет дана, али ја сам боравио тамо по неколико сати и опет бих се вратио у хотел. Размишљао сам како је тим људима који тамо проводе ево већ више година.

Био сам и сведок да Секретаријат суда и Судско веће нису дозвољавали господину Шешељу и господину Милошевићу да се виде ради припреме сведочења господина Шешеља. Док сам ја био тамо, то им је било омогућено само два пута, и то у трајању од по један сат. Ако је у јуну и у августу то било омогућено на још неколико часова, онда можете мислити какве су то две интелектуалне величине, које су на такав начин у суду приликом сведочења господина Шешеља деловале као један јединствен механизам, а суд је све учинио да господин Шешељ не дође спреман на то сведочење. Они су заједно морали да припреме сва та питања, како би господин Шешељ знао у којим правцима ће ићи Милошевићева одбрана.

Господин Милошевић је тражио да се још неколико оптуженика који су у то време били у Хагу појаве као његови сведоци одбране. Сви су то они избегли, да не кажем одбили на један одређени начин, само је господин Шешељ, како само он то иначе уме, показао своју величину по други пут. Први пут када је отишао добровољно у Хаг и други пут, када рекао да нема никаквих проблема и да ће он изаћи као сведок одбране Слободана Милошевића.

Боравећи у Хагу, чуо сам од многих аналитичара да то неће бити добро за његову одбрану, тако да су то сви други оптуженици послушали, осим господина Шешеља. Он је, значи, решио да се, без обзира на цену која би касније могла да буде приликом његовога суђења, појави као сведок одбране.

Ја сам део сведочења гледао одавде, а део сам касније читао из ове књиге. Зато могу топло да препоручим ову књигу свима онима које занима наша историја, јер ова књига је и наша новија, и она мало даља историја. Посебно бих препоручио ову књигу свима онима који мисле да иду, било својом вољом, било зато што морају, у Хаг да сведоче, јер, поред области које је господин Шешељ обухватио, ту се једноставно кроз ову књигу може сагледати и методологија рада тога суда и она је један од најбољих докумената на основу ког се свако онај ко мисли да иде у Хаг може припремити.

Сви са којима сам разговарао у Хагу одмах су истакли две ствари. Прво, рекли су да је господин Шешељ господину Милошевићу скинуо са леђа огроман терет тиме што је рекао да пројекат Велике Србије никако не припада господину Милошевићу, већ је то пројекат Српске радикалне странке. Друга оптужба је врло тешка, то је удружени злочиначки подухват. Ви се сећате како је то изгледало на телевизији када господин Шешељ каже – како је могуће да ја и господин Милошевић будемо у некаквом удруженом злочиначком пројекту и подухвату, када ме је тај исти господин Милошевић више пута

затварао, прогањао и када је готово све време, осим када су српски национални интереси били угрожени на Косову и Метохији и широм других српских земаља, био мој највећи политички противник. Сви у Хагу су признали да су то два кључна доприноса која је господин Шешељ дао на овом сведочењу. Ја лично сам му врло захвалан, јер чекајући неколико дана у некој глувој соби, чекао сам док господин Шешељ заврши сведочење, па да се ја појавим и таман сам мислио да ће се то продужити на још недељу дана, када је судски послужитељ ушао и рекао – господин Шешељ је завршио, сада сте ви на реду. Прилично сам се нелагодно осећао, знајући да ће та пауза, која је била прилично велика, бити искоришћена да се прикупе неки нови докази помоћу којих би се компромитовало моје претходно сведочење. Када сам ушао у судницу и када сам погледао господина Најса, видео сам једног упропашћеног и уништеног човека, а ја сам био одморан и спреман и у тих неких четири дана, колико је трајало моје сведочење, он једноставно више није могао да дође к себи. Неки експертски извештаји који су били припремљени, били су толико лоше урађени, а и он више није могао да их представи како треба, тако да сам ја уз помоћ господина Шешеља успео тај део да решим у нашу корист и да потпуно избацам господина Најса из равнотеже у том другом делу мога сведочења и да том Судском већу докажем да је оно што је припремило Тужилаштво и експерти НАТО и КФОР на Косову и Метохији чиста лаж, а и они су ипак били толико интелигентни да су на лицу места могли то да сагледају.

Господо, ми се налазимо у једном тешком тренутку. Верујте да ја не бринем пуно ни за господина Милошевића, ни за господина Шешеља, они знају свој пут, више бринем за нас који смо овде, јер се отвара много проблема. Пожурили су светски моћници да расправе питање Косова и Метохије, шаљу нам и неке гласнике са врло лошим вестима и зато вас молим да сви ми који смо овде у Србији збијемо своје редове, јер како бисмо могли да сачекамо господина Шешеља без Косова и Метохије. Захваљујем се свима. Живели.

Вјерица Радета: Браћо и сестре, даме и господо, драги пријатељи. Уобичајено је, када се представља нека књига, да онај ко говори о тој књизи покуша на неки начин да преприча оно што је у тој књизи написано или да евентуално изабере неки део или неке делове по сопственом избору као најзначајније и најважније у тој књизи. Ми данас говоримо о књизи проф. др Војислава Шешеља „Сведок одбране Слободана Милошевића у хашком процесу“ и ја нећу да вам је представљам на начин како сам рекла да је то уобичајено. Нећу да препричавам ову књигу, пре свега зато што мислим да је немогуће препричати оно што је написано у овој књизи. Мислим, а и остале колеге, које су пре мене говориле су вам препоручиле да ову књигу треба прочитати, ја ћу додати да је треба имати свако у својој кућној библиотеци, и враћати се на њу сваки пут кад клонете духом и када сте обесхрабрани и тужни зато што спознате да живите у држави коју је, нажалост, спреман да изда и прода и председник Републике и потпредседник Републике и председник владе и министар спољних послова и министар војни и још неки који се данас налазе на челу Србије. Вратите се у таквим тренуцима овој књизи и храброст и човечност Војислава Шешеља пренета у овој књизи сигурно ће вам вратити веру и наду да Србија има будућност.

Не бих се усудила да издвајам и да вам посебно препоручујем део или делове ове књиге, зато што не желим да ризикујем да издвајањем нечег што се мени чини важним умањим значај и важност онога што евентуално не поменем. Ова књига ће сигурно бити историјска читанка и будућим студентима права и будућим студентима историје.

Књига је подељена у четири целине. Ту је друга измењена оптужница против Слободана Милошевића, затим оно што је најважније у књизи – комплетно сведочење Војислава Шешеља, ту су затим коментари поводом сведочења у емисији „Процес“ на Б92 од стране људи који су у ову сорошевску телевизију довођени да би својим злурадим и недобронамерним коментарима покушали да умање значај сведочења др Војислава Шешеља у овом хашком процесу. У последњем делу ове књиге пренети су утисци о сведочењу око сто јавних личности из Србије. Баш у овом делу је дошао до изражаја истински демократски приступ Војислава Шешеља, јер је он тражио од нас, својих сарадника, да прикупимо ставове о сведочењу од што већег броја јавних личности у Србији и инсистирао је да то не буде само

мишљење оних који подржавају њега и Српску радикалну странку. Зато су у књизи пренети ставови неких људи који не одобравају Шешељев наступ пред тзв. судом. Моћи ћете да прочитате шта о сведочењу мисле Душан Петровић, Милољуб Албијанић и још неки који мисле да могу мирно да спавају док је Воја физички далеко од Србије. Наравно, варају се, у Србији су Војини Шешељеви радикали. Сметао је Војислав Шешељ и њиховим партијским шефовима који су пре три године написали оптужницу против њега, уверени да ће тако уништити Српску радикалну странку. Нису, кукавци, ни слутили да ће три године касније Српска радикална странка достићи популарност од преко педесет процената у бирачком телу Србије. Направили су велику грешку и сада ту грешку не могу да исправе. Ми желимо да помажемо свом председнику у Хагу, а помоћи ћемо му тако што ћемо помоћи грађанима Србије овде у земљи.

Наш председник је свакако свега овога био свестан пре него што је отишао у Хаг и зато је претходних година тражио да оде у Хаг, тражио да се појави као сведок у Хагу. Ова књига је уствари доказ и објашњење због чега је то Војислав Шешељ више пута тражио. Наравно, нису му дали да оде тада, него су сачекали. Заправо нису могли да дозволе да оде, зато што су знали шта могу од Шешеља у Хагу да очекују. Такође, хашки тужилац је знала да нема елемената за подизање оптужнице против Војислава Шешеља. Али у договору са тадашњим властима у Србији, ипак су ту оптужницу саставили. Подсетићу вас, написали су је Ђинђић, Свилановић и Човић, Карла дел Понте је само потписала.

Ово је књига о човеку који је за своју идеју свесно платио највише, платио сопственом слободом и ово му није први пут. На исти начин је плаћао и давних осамдесетих у зеничком казамату. И о томе постоје књиге као сведочанства, то су „Хајка на јеретика“, „Дисидентски споменар“, „Време преиспитивања“ и још неке књиге које имају страшне наслове: и сами наслови ових књига говоре шта је Војислав Шешељ као политички дисидент проживљавао од осамдесетих година, ево до дана данашњег. Некад је то био зенички, данас је хашки казамат са истом намером да сломе слободарски, правдољубиви, патриотски дух овог пркосног српског јунака. Нису успели ни они у Зеници, неће, будите сигурни, ни ови у Хагу. Оно што је као сведок одбране Шешељ показао у том антисрпском и антицивизацијском тзв. суду, у ствари представља његову прву велику победу. А обећао је, као што је подсетио Мома Марковић, када је одлазио пре три године, да ће разбити у парампарчад Хашки трибунал. За почетак, разбио је у парампарчад хашку оптужницу Слободана Милошевића. Разбио је тако што је тај хашки тзв. суд довео у невероватну дилему, јер ако хашке тзв. судије верују сведоку Војиславу Шешељу, онда је требало одмах после сведочења да пусте Слободана Милошевића да се врати у Србију, ако не верују Војиславу Шешељу као сведоку, онда је требало одмах после сведочења њега да врате у Србију. Ми знамо, и за нас нема дилеме да Војислав Шешељ ни Слободан Милошевић, нити било који Србин не треба да се нађе у Хагу, а ови које сада траже, Ратко Младић и Радован Караџић – они не смеју да се нађу у Хагу и ми смо уверени да се то неће ни десити. Видеће и ови овде србомрсци и криминалци колика је снага Шешељевих радикала три године од његовог одласка у Хаг, када се 24. фебруара окупимо на београдском Тргу Републике, одакле ћемо поручити и овима овде и онима тамо да подржавамо свог председника, да подржавамо идеју Велике Србије и да смо сви поносни на ону чувену реченицу коју је изговорио у току сведочења – Да, господине Најс, ја се залажем за Велику Србију и увек ћу се за њу залагати, ја се ње нећу одрећи макар завршио свој живот у Хагу. Желимо да 24. фебруара покажемо колико нас је у Србији, желимо да покажемо да волимо Србију, да смо једина снага данас у овако тешкој ситуацији, која је спремна да преузме одговорност за Србију. Убеђени смо, као што је и већина грађана у Србији, да ће то бити већ после наредних избора и наравно, желим и надам се да ће то бити са Шешељем у Србији. Хвала вам.